

Reisverslag 2011

Beau en Eeke, twee vriendinnen en ex-collega's van Herman en Syl (Montessori Onderwijs Purmerend) zijn zeven maanden op reis geweest.

Ze hebben het kindershuis bezocht. Hieronder een verslag van hun ervaringen.

Dagboekfragmenten van Eeke

We zijn nog niet eens een week weg van thuis en we hebben nu al zoveel meegemaakt en gezien. Eén dagje zonder cultuurverschillen om alles te bevatten en een plekje te geven zou niet verkeerd zijn.

Nepal airport was een beetje vreemd. Een heleboel vriendelijke meneertjes die ons allemaal wilden helpen. Behoorlijk opdringerig maar op de ene of andere manier wel oké.

Buiten de airport waren weer heel veel Nepalese mannetjes die ons een taxi aanboden. Voelde als een opluchting toen Bisnu ons vastgreep.

Het huis is zo mooi. Met zoveel mooie kleuren en zo veel mooie schilderijen. Het voelt goed. We werden zo beleefd en lief ontvangen. Er werd rijst voor ons van beneden gehaald, ook al was het midden in de nacht. Ik voelde overal kinderen verstopt stiekem naar ons kijken. Ik voelde van beide kanten (onze kant en de kant van Krishna en fam en kinderen) nieuwsgierigheid. Ik ben zo benieuwd! Ik heb er zin in!

Dinsdag samen met Durkha naar het centrum van Bakthapur gelopen. Prachtige wandeling! Stoffige weg! Ik was zo eigenwijs om op slippers met blote voeten te gaan. Gelukkig had Beau betadine in haar tas gestopt, wat ik eigenlijk ook een beetje overdreven vond. Uiteindelijk was ik dus degene die een steentje tussen slipper en voet kreeg. Met heel veel bloed. Ik ben bang voor enge ziektes, maar we hebben er heel veel betadine op gesmeerd dus zal wel goed komen.

Dinsdag en donderdag hebben we echt alleen geleefd op rijst en thee. Vandaag hebben we mandarijnen, chips en een flesje wijn gekocht. De douche vanmorgen was ijskoud. Tot hyperventilatie aan toe. De andere dagen was het beter. Ik denk dat het komt omdat het vanmorgen extra vroeg was. Morgenochtend staan we nog

vroeger op, want dan gaan we een dag met de school meelopen. Beter ga ik dan niet douchen.

Oké, de wc zat verstopt. Best wel grappig. Gelukkig kunnen Beau en ik er om lachen. Ik schaamde mij een beetje voor Krishna. 'Hi Krishna, we Dutch people use a lot toilet paper, you know. Sorry!'

De eerste dag dat Beau en ik een dagje zouden meelopen op school was er opeens een staking. Heel vroeg opgestaan, groot bord rijst in ons buik.....Maar goed, zo gaat het leven hier.

De school heeft ons nepaleze namen gegeven. Beau heet Binita, wat 'lief meisje' betekent en ik heet Ekta wat 'eenheid' betekent. Mooi he?

Het leven op straat is zo druk hier. Mensen die elkaar ontmoeten en een praatje maken. Straatverkopers, lopend, fietsers, heel veel motors, bussen en ook nog auto's. De bussen zijn ook allemaal vol en druk en met veel lawaai. Schreeuwen, fluiten, toeteren, geiten op het dak, moeders met twee kinderen in de armen waarvan één nog even uit de borst aan het drinken is.

Maar ook mensen die gewoon heel rustig op straat zitten, op een goed plekje. Rustheid over zich alsof ze er de hele dag (en de volgende dag weer) gewoon blijven zitten en zich niks aan trekken van alle chaotiek om zich heen. Misschien ook wel een beetje een verdoofde blik in hun ogen. Of heb ik dat er zelf bij verzonnen?

In Katmandu zagen we kinderen op straat slapen. Krishna vertelde er over hoe hij vroeger had geprobeerd deze kinderen te helpen. Hoe lastig het is, omdat de kinderen geen controle willen en willen blijven roken. Gek om te bedenken dat de kinderen uit het huis ook zo hadden kunnen belanden.

Reisverslag van Beau

We zijn hier nu 2 weken en voelen ons al een beetje thuis. We kunnen nu zelf de weg vinden naar en in het centrum en hebben na 3 dagen wachten ook onze toeristenpas. De eerste paar dagen zijn we lekker thuis gebleven om ons plekje te vinden. Zo hebben we uitgevonden dat hier acht uur per dag geen stroom is. (inmiddels opgelopen tot elf uur)

Daarnaast is het niet verstandig om 's ochtends te douchen, tenzij je van een ijsdouche houdt waaronder je naar adem staat te happen. Maar ook dat de middagen heerlijk warm zijn met een zonnetje, dat de stad ontzettend veel straatjes, pleinen en tempels heeft en dat Krishna, Bishnu, Durga en Susila ontzettend lief zijn en het ons zo goed mogelijk naar de zin willen maken.

We gaan nu bijna elke dag alleen naar de minimarket in het centrum van Bakthapur. WC-papier is hier dun en zit op kleine rolletjes... En rode wijn en een snack zijn ook niet te missen. Na een week in en om het kinderkuis te hebben vertoefd zijn we een aantal keer met de kinderen mee geweest naar school. De Everest English School. De leerkrachten willen graag van ons leren. Zij zijn erg nieuwsgierig naar onze ideeën wat betreft het geven van onderwijs. Op de school werden we zeer warm en

open ontvangen. We hebben een dagje in verschillende klassen meegekeken, zijn een dagje met class 4 naar de dierentuin geweest en een dag met alle leerkrachten op picknick.

Maitjes naar huis

Communiceren met de kinderen gaat goed. Zij krijgen Engels op school maar niet op het hoogste niveau. 'He' en 'she' halen ze vaak door elkaar en lidwoorden worden niet gebruikt. In totaal wonen er in het kindertehuis veertien kinderen (plus kleine Sukrin) en je merkt hetzelfde als je eigen klas. Sommige kids zijn wat meer verlegen, meer op de achtergrond, maken minder contact. Andere willen altijd spelen. 'come play, come play'.

Gister samen met Krishna en zijn vrouw Susila naar Kathmandu geweest. Mooie, drukke, vieze stad. Drukker en viezer dan Hongkong. Maar ook heel veel mooie tempels en Boeddha's.

In januari komen er twee andere Nederlandse mensen. Samen met hen gaan we meer van Nepal verkennen. Olifant rijden in het Chitwanpark. Ik denk niet dat ik durf. Maar ik moet van iedereen. Laatst waren we in de dierentuin met de kinderen en daar liep een olifant een beetje rond voor de toeristen. Nou, ik schrok me een hoedje. Zo groot! Niet normaal. Al die kids gillen natuurlijk. Maar goed. Heb jij wel eens een olifant van dichtbij gezien?

Rond een uur of zes gaat hier de zon onder. Dan wordt het langzaam aan wel wat koud, maar niet verschrikkelijk klappertanden. Thermolegging en fleecestevest gaan dan langzaam aan, maar soms is het ook zonder te doen. 's Avonds een lekker warm kruikje in bed.

Overdag is het prachtig weer, rond de twintig graden met volop zon. Goed weer om mooie dingen te zien en ook goed weer om te lezen en spelletjes te spelen op ons grote balkon.

Het kindertehuis in Bhaktapur is erg gezellig. Lijkt mij fantastisch om later een kindertehuis te hebben. Altijd gezelligheid om je heen maar hier hebben we ook de rust om gewoon lekker een boek te lezen. De eerste week dat we hier aankwamen zijn we een paar keer met de kinderen mee gegaan naar school. Men stond daar erg open voor onze mening, visie en ideeën. Nu de kinderen vakantie hebben spelen we veel spelletjes.

Al een aantal dagen op stap geweest en de omgeving rond Bhaktapur, Kathmandu verkend... Indrukwekkende tempels maar aan de andere kant ook indrukwekkende armoede.

Ik mis Nederland met Internet zeven keer per dag en het Pannenkoekenhuis en een föhn en Goede Tijden Slechte Tijden. Maar voor de rest kom ik steeds beter in de reismood. Heerlijk om geen make-up te dragen, om de dag te douchen en heel veel verschillende gekke lekkere dingen te eten. We eten hier drie keer per dag rijst met dhal. Dhal wordt gemaakt van linzen. Lekker!

Reisverslag van Eeke

Vorige week donderdag zijn we in de ochtend vertrokken naar Pokhara. Samen met Krishna, Susila, Sukrin, Andree en Marjoke. (Andree en Marjoke zijn twee Nederlandse mensen die voor 3 weken in Nepal op vakantie zijn. Van die 3 weken verblijven zij ook een aantal dagen in het kindershuis.)

Krishna wist voor een goed prijsje een privetaxi–busje te regelen. Dit zit iets comfortabeler dan een localbus en is waarschijnlijk ook iets veiliger. Toch had het busje onderweg wel een reparatie nodig. Er was iets afgebroken ergens op het punt waar het voorwiel vast zit aan een stang. Ik heb het niet helemaal begrepen maar zelfs de passagiersstoel werd uit de auto gehaald. Volgens Andree werden hele onderdelen opnieuw aan elkaar gelast. Gelukkig werd het busje gerepareerd in een gezellig dorpje waar wij heerlijke samosa's hebben gegeten. De reparatie duurde een uur of twee, daarna vol goede hoop weer verder.

Ongeveer op de helft tussen Kathmandu en Pokhara woont de familie van Susila. In een prachtig mooi pittoresk boerderijtje. Hier stapten Krishna, Susila en Sukrin uit. Zij hadden een zevendaags feest omdat een neefje van Susila 'man' werd. Na een heerlijke lunch zijn wij met zijn 4-tjes (plus de twee taxidriviers) doorgereden naar Pokhara.

In Pokhara rond een uur of zeven aangekomen. Krishna had voor ons van te voren al gebeld naar hotel 'Nirvana.' Na onze tas te hebben gedumpt in de kamer zijn Beau en ik op zoek gegaan naar de pizzeria. Ook hier had Krishna ons al over verteld. Snel gevonden, gelijk tegenover het hotel. Een echt overheerlijke pizza gegeten plus een biertje erbij gedronken. Aan het eind van de maaltijd vroeg de ober of we een woestijn wilden. Wij vet hard lachen, wat hij natuurlijk niet begreep, maar toch maar een toetje besteld. Dat smaakte allemaal erg goed na vier weken rijst. Die avond andere backpackers ontmoet. (Zelfs iemand uit Midden-Beemster! De jongen herkende mij uit het Pannenkoekenhuis. Jaja de wereld is klein) Ervaringen uitgewisseld en naar sterke verhalen geluisterd. Rond een uur of twee naar bed. Wat voor ons inmiddels echt heel laat is.

De volgende dag een bootje (zonder guide) gehuurd. Pokhara staat bekend om de mooie grote meren. Een paar uur lekker rondgedobberd, aangelegd bij een tempel in het midden van het meer. Vanaf de boot genoten van het prachtige uitzicht op de Himalaya. Na de boot gewandeld naar de dam. 's Avonds weer een vette westerse maaltijd. Na het eten hebben we nog even gekaart op het balkonnetje van ons hotel. De volgende dag hebben Beau en ik een fiets gehuurd. Wat allemaal erg grappig was omdat de fietsen hier erg klein zijn. En Beau best lange benen heeft. Gefietst naar een Tibetaans klooster ergens verscholen in de bergen achter de bomen. Best wel een beetje trots op onszelf omdat het klooster helemaal zelf hadden gevonden via kaartlezen en opletten.

Het kloosterbezoek was een hele ervaring. Waarschijnlijk waren wij daar op tijd. Nog geen andere toeristen te zien. Een beetje twijfelend of we hier wel mochten komen

liepen we omhoog. Eenmaal helemaal boven werden wij door een jonge enthousiaste monnik uitgenodigd om het klooster van binnen te bekijken. Het slot werd van de deur gehaald en schoenen uitgetrokken. Beau en ik hebben nog nooit zo'n prachtige klooster, tempel of kerk gezien. De jonge monnik leidde ons goed rond. Hij had er duidelijk plezier in. Maakte grapjes over de knappe kale boedha, uitgehangen borsten, en hele oude opa-monikken.

Na de rondleiding en een drankje weer naar beneden gefietst. Op zoek naar het National Museum van Pokhara. Deze hebben we niet kunnen vinden. Maar waarschijnlijk bestaat het niet meer. (Wij twijfelen niet aan onze kaartlees-skills.) Toen maar door gefietst naar het Mountain Museum. Dat werd na een tijdje wel heftig omdat we een heel stuk door een sloppenwijk moesten fietsen. Onverharde wegen en gillende blije kindertjes achter je aan rennend. Een jongetje sprong zomaar pardoes bij mij achterop. Ik riep nog heel hard 'No, no, no.' Maar hij zat er al en het werd net gezellig toen hij er weer van af sprong. Het Mountain museum was mooi en interessant. Een beetje snel door heen gelopen omdat het inmiddels al rond vijven was. Rond die tijd gaat de zon onder en wij wilden echt voor het donker thuis zijn. De laatste dag in Pokhara regende het de hele dag. Heel vreemd! De eerste keer sinds wij in Nepal zijn. Het voelde een beetje als een regenachtige dag tijdens kamperen in Frankrijk. Jammer is dat je door de regen weinig kan doen en zo ook snel koud wordt. Gelukkig had men bij de pizzeria een haardvuurtje. Daar hebben wij ons aan het einde van de dag gezellig opgewarmd en een aantal uur kaart gespeeld. Maandagochtend vroeg vertrokken naar Chitwan. Andree en Marjoke wilden langer in Pokhara blijven. Zij zijn een trekking door de bergen gaan maken. Ook heel leuk maar Beau en ik wilden toch echt wel even de wilde tijgers en olifanten zien. In Chitwan was het rustig. Weinig andere toeristen in ons hotel. Zo hadden we 3 dagen een persoonlijke gids. De eerste dag, na de lunch, een kano-tocht gemaakt. Daarbij twee krokodillen en één neushoorn gespot. Naast de vele bijzondere vogels. De kano-tocht duurde ongeveer een uurtje. Aan het einde van deze tocht zagen wij (of eigenlijk de gids) de neushoorn. Deze kwam heel toevallig net onze kant opgelopen. Dat werd allemaal heel spannend. Uiteindelijk een half uurtje lang stiekem achter de neushoorn aangelopen. (Met mijn hart in mijn keel.) Onderweg ook nog apen, herten en wilde varkens gezien. De wandeling leidde ons naar een olifantencentrum. Hier was net een olifantentweeling geboren. Even rondgekeken en ons voorbereid op de volgende dag. (Olifantrijden!!!)

's Avonds lekker dhal bat gegeten. Want daar hadden we echt trek in na alle vette pizza's en pasta's. Maar het was helaas niet zo lekker als in het kindertehuis. Na het eten een culturele dansshow gezien. Niet zo spannend maar wel leuk. (In Pokhara hadden we betere gezien.) De volgende dag vroeg op voor een vogelkijk-wandeling. En wat was het koud en mistig. Maar het was ook wel weer gezellig met onze prive-guide en zijn vogelboek. De vogels leken allemaal een beetje saai en zwart-wit.

Gelukkig liet het vogelboek ons de ware kleuren zien en dat was toch wat anders dan zwart-wit.

Na de vogelkijkwandeling geluncht en gekaart. Om 15.00 was het toch echt zo ver. Het olifantenrijden!! Gelukkig ging het opstappen allemaal heel snel. Voor dat ik het wist zat ik op een olifant. Niet zo eng als ik dacht. Best wel gezellig en een beetje wiebelig.

Meer dan een uur rond gelopen in de jungle. Vier neushoorn van heel dichtbij gezien. Inclusief een neushoornbaby. Wat ook indrukwekkend was, was dat onze olifant een heel boompje doormidden knakte met zijn slurf zodat wij beter zicht hadden. Maar goed 's avonds heerlijk geslapen in een heel klein bedje, lekker lepeltje lepeltje, lekker warm.

Woensdagochtend vroeg vertrokken naar Kathmandu. Daar rond 16.00 aangekomen. Kathmandu rond die tijd weer uitkomen is nog duizend keer moeilijker dan Amsterdam uit komen rond spitsuur. Bijna elkaar nog kwijt geraakt in een klein microbusje maar alles is natuurlijk goed gekomen.

Fijn om weer in het kinderkuis te zijn. Het voelt al bijna als thuis komen. De dhal bat smaakt hier gelukkig heerlijk. Nog een dag of tien in Nepal. Begonnen met het plannen van India, op zoek naar een goedkope slaapplek in Delhi en wat willen we daar allemaal zien. (en wat niet).